

גיליון 00009: חודש 8-2017

++++ בראשית
שמות \$\$\$\$
ויקרא וווו
במדבר #####
דברים zzzz
חלל *****

הבה להבא

כתב עת לשירה עברית יקומית וקיומית

גיליון 00009: חורף 8-2017

וויאג'ר 01: 21,088,410,156 ק"מ

וויאג'ר 02: 17,385,072,634 ק"מ

משיח: יואב עזרא

עורך: עודד כרמלי

מערכת: ג'רמי פוגל, סער יכין, עמנואל יצחק לוי,
רעואל שועלי, גל עזרן, רועי כספי, נדב נוימן ונח אנגלהרד

עיצוב: עידן אפשטיין (idannnn.com)

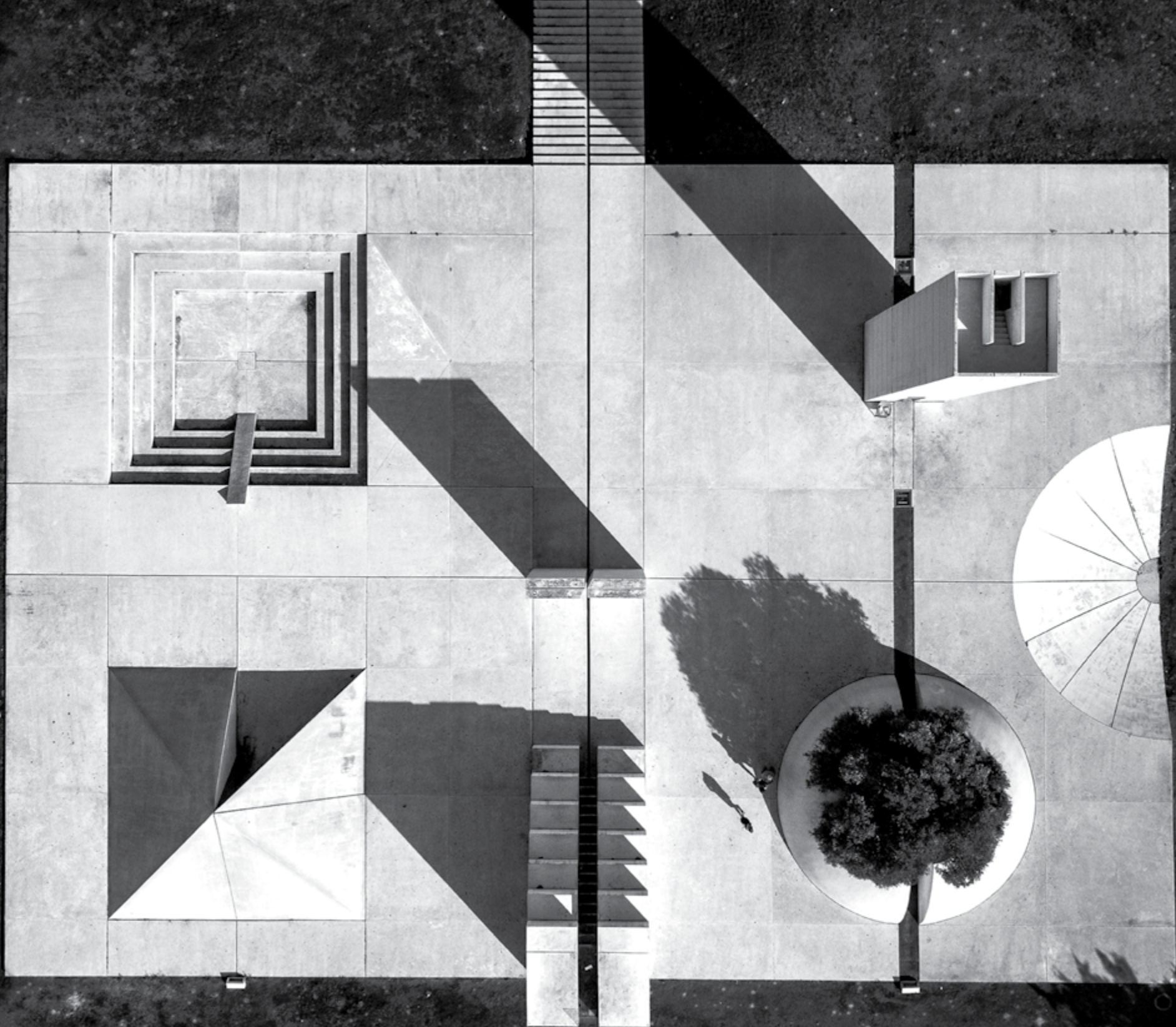
דימויים אורחים: עומרי טאוב @ surf.the.sky (עמ' 2-3),
ניל כהן (עמ' 37, 54, 56), אורי קרול (עמ' 40, 45)

ניקוד: רועי "הכריש" שניידר

מו"ל: מקום לשירה

כל הגיליונות להורדה: HavaLeHaba.co.il

פייס: הבה להבא | מייל: HavaLeHaba@gmail.com

יואב עזרא

ברכת התינוקות

ברוך הבא לכדור הארץ
 כל היש מהאין הפלאי האורח
 הקרוא
 מהארץ
 של
 השום-דבר
 אל הלא-כלום האלהי
 ברכת
 התינוקות
 ברוכים
 הבאים
 לכדור
 הארץ
 האורח
 הפלאי
 מהיכן
 אתה
 באת
 ולאו
 אתה
 הולך
 אתה בא מהלא-כלום הפלאי
 והולך אל השום-דבר האלהי
 ברוך הבא נשמה
 ברוך הבא נשמה
 ברוך הבא נשמה
 ברוך הבא נשמה
 ברוך הבא נשמה

7
56

אגדת החצר והשמחה

יואב עזרא

חצר לשמחת ילדים האם בהכרח דרושה גלגלת למחשבות

שירוף נפש

שגיא אלנקוה

המקום בתוכי על תכולתו,
כסא המנהלים, הדמות, אלנקוה
שיושבת בו.
גם המטה הסתורה והשלחן שגמץא
באנדרלמוסיה קטנה,
בי.
אני, אומר, בריא.
נכון, כל כך קשה להלך במסדרון,
עד שאני רואה עצמי מרצפת ממרצפות
הדרך.
וכן, לעתים אני עוזב, כמו שרבוט
גס על שלחן בית ספר, אני שם,
אבל בסוף כל הדברים.
ובכל זאת, גם אם אינני עושה
השיר הזה לשושנה,
אני מילקשיק שוקולד עשיר, קשר
בלתי אמצעי עם כל דבר.
וגם אם אני בודד כמו כבשה
עשויה משוקולד לבן, כי הכל ושום דבר,
הרי שהלב הזה פועם בתוכי ולא אני פועם
בתוכו.
ואם אפשר להרס, הרי שאני מתנדב,
ואם אפשר להחריב הכל בי עשן
ומשום שאני דק כמותו.
אני שולח יד, ללא מאמץ
עד המזרקה, עד הכוכבים, עד כוס קפה
הפוך במקדונלד בקניון.
אלף סוסים וסוסה אחת.
ואם אני נע בקצוות הדברים, ונשברו
לי כל העצמות, בלי שתשבר עצם
אחת, הרי נשימה שלי מגיעה כמעט עד
שכונת בית אליעזר בחדרה.

$$\frac{9}{56}$$

$$\frac{8}{56}$$

משהו מוזר קורה במערכת
העצבים המרכזית של אלנקוה

שגיא אלנקוה

א

שגיא אלנקוה

אני מפחד
מגנבת
שירה.
שירה יוחר
ברור
אני מפחד
שגנבו
לי
צליל
שיר.
ולכן
החדתי
קידוד
של שירי
בתוך טביעת
אצבעי.
ולחר
בשחן
קודדתי
את כל
שירי
בתוך כרומזומי
תאי גופי.
ואז תקפה
אותי מחשבת
גדלות משגעת
וקודדתי
בתוך חריצי
הפטות החומות
במצות רבועות
ועגלות

בשפת בני האדם, אני מספן.
סגור מפנם, וחש מין חסר ישע,
העדר של מנוחה ושמחה.
אני אומר לעצמי,
אני המון, כמו המונים
רבים, שמחכים למי
שיבוא ויחלץ מהם הפקק.
מהם שחשים או חשים יוחר
במלכת.
שיון קים בין זכויות
ובין חובות,
לא בין האפשרויות להמנע
מחובות או לממש זכויות,
הגוף והנפש הם זירה
למלחמה סמויה, עקבה
מדם, ולעתים סגין
מכתם או ראש
מוט דגל, מבצבצים
על פני השטח.

11
56

10
56

בְּתוֹךְ הַיָּם
שְׁלֵשִׁים אָחוֹז מֵהַגּוֹף
שְׁאִינָם יָם
מִפְּחָדִים לְטֹבֵעַ.
וְהִשָּׂאָר אוֹמְרִים
תְּמוּתוֹ.
אֲנַחְנוּ יָם.

מִחוּץ לַיָּם
אֲנִי מְבִיט עַל הַנֶּמֶל מֵהַמֶּרְפֶּטֶת.
מִצְפָּה לְמִשְׁהוֹ.
וּכְשֶׁאוֹרֵחַ סוֹף סוֹף בָּא
בְּשׂוֹר וְדָם
אֲנִי מוֹבִיל אוֹתוֹ מִיַּד פְּנִימָה
וְאוֹמֵר לוֹ
תִּרְאֶה אֵיזָה יָם!

מחול המדרגות

שי קומרוב

מחול

זה פשוט מה שקורה כשאמה מקשיב למוזיקה ולעצמה:

פירואט

ועוד פירואט.

המלים הן האויב

המלים הן לא האויב שלך.

אמה בועט את הרגל בשביל לראות איך זה מרגיש.

יש סבה שהקיטש הוא קיטש.

הצנור הוא לא האויב של המים

אבל זה תלוי לאן הוא מוביל אותם.

האם הצנור הוא האויב של המים?

אמה מזנק

בשביל לראות איפה תנחת

יש רצפה, וזה לא תלוי בך

אמה לא צריך לברא אותה

אבל כל אות היא החלטה

בניית מהן מדרגות וטפסת וטפסת

וכשהן יתפרקו –

והן מכרחות להתפרק –

יש שתי אפשרויות:

או שתפל מגבה רב ותתרסק אל הרצפה שהיתה שם כל הזמן,

ורק חשבת שהעולם כלו מרכב ממדרגות

או שתפל ותפל לנצח.

יש סבה שהקיטש הוא קיטש.

וכל הטעויות שלך הן לא גליץ'

אמה חכם נורא.

אז תרקד במעלה המדרגות שלך, ילדון

קופיף קטן

לך תרקד את ההברות הברות שלך

לא טעית

קשטעית

זה היה בדייק הדבר הנכון לעשות.

כל הרגשות האלה

הם מתנה יוצאת מן הכלל

ללא יוצא מן הכלל.

כל רגש וגרש

פירואט

רגל שמאל משוכה לאחור

ואמה אחריה

כמו גל של שור.

לא צריך להבין אותך

מספיק לראות.

15
56

14
56

-

ה
ב
ה

ל
ה
ב
א

-

שיר פרידה 1

שי קומרוב

עֶצֶב (דַּמְעָה)

חֶמְלָה (חֶלְמוֹן)

לא כְּתִיבָה – דְּבוּר
כְּתִיבָה זֶה לְבַד. כְּתִיבָה זֶה לְהַגִּיד
נִכְשָׁלְתִּי.

הָעֶצֶב שְׁלִי עֶכְשָׁו, וְאִין פֶּה שׁוּם אֵילָת.

אֲנִי לֹא קַיָּם, בְּעֶצֶם. אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ אִם זֹאת מְסַקֶּנָה אוֹ הַחֲלָטָה.

נִחְמַד פֶּה – אֵז לָמָּה לִכְעֹס?
שָׁקֵט פֶּה – אֵז לָמָּה לִכְעֹס?
כַּעַס זֶה עֶצֶב וְעֶצֶב זֶה שָׁקֵר
וּבְעֶצֶם הַכֹּל שְׂמִיחָה אַחַת גְּדוֹלָה
וְלִכְּנֹ אֲנִי נִחְנֵק מִדְּמְעוֹת שֶׁל אֵילָת
אֵילָת עֲצוּבָה אֵילָת שְׂמִיחָה
לֹא רוֹצָה אֵילָת, אֵילָת לֹא רוֹצָה
אֲנִי נִחְנֵק

בְּסוּף הַכֹּל קוֹרֵס וְהוֹפֵף לְשִׁיר
אֶהְיֶה גְרוּעַ
אֶהְיֶה גְרוּעָה
וְאֲנִי מוֹתֵר לְגַמְרִי
כָּל הַקֶּרֶקֶס קוֹרֵס
הָאֶהָל מִתְמוֹטֵט וְהוֹפֵף אוֹתִי
לִילָדָה בְּשִׁמְלָה גְדוֹלָה מְדִי.

רווקות 1

שי קומרוב

קֶדֶם כָּל, שְׁלֹא יִהְיוּ כָּאן אֵי הַבְּנוֹת:
אֲנִי רוֹצָה לְשֹׁכֵב עִם אֶסְנֶת.
פְּרִישוֹת כְּמוֹהָ כְּמוֹת
וְאֵת זֶה אֲנִי אוֹמֵר בְּתוֹר אֶחָד שֶׁשׁוֹנָא לְרִצּוֹת
שׁוֹנָא לְרִצּוֹת. לֹא סוֹבֵל אֵת זֶה.
לֹא רוֹצָה לְהִיּוֹת בְּעִמּוּת עִם הָעוֹלָם
בְּשׁוּם אִפֹּן.

17
56

16
56

מהירות בריחה

עודד כרמלי

מתוך ספר בכתובים

--< אמרתי אני ולא פתחו. אמרתי אני ולא
נפתחו שערי שמיים. בעל-חלל תן לי חלל,
בעל-חלל רק לי. בעל-חלל, אני ממציא אלים,
מלאכים, כוכבים, מזלות, משהו שימלא לי חלל.
אבל בקומי אני רואה שראיתי לילה. סתם לילה.

--< בעל-חלל, עשה שזה לא יהיה סתם לילה.
בעל-חלל, עשה לי יקום מלילה. בעל-חלל,
באשר אינך, תן לי כוכב-אני אחד, דבר-אני אחד
או מושג-אני אחד, מה זה חשוב? הוויה אחת
שהיא אני-אני, בלי פסיכולוגיה, בלי סוציולוגיה,
ביולוגיה, כימיה, פיזיקה, הוויה אחת שהיא אני-
לוגיה, שהיא אנלוגית רק לי. אבל אתה בדיה,
בעל-חלל. אמצעי ספרותי שבדיתי הלילה.

19
56

--< גם אני אמצעי ספרותי שבדיתי הלילה.

אבל כשיעלה היום אני אמשוך להיות אמצעי ספרותי ואילו אתה תהיה חלל באמת, שלם באמת, בעל חוקיות מובחנת, בדידה. ואילו אני המקיף אותך אהיה בודד מבלי להיות לבד, אהיה עם עצמי אפילו מבלי שיהיה לי עצמי להיות איתו.

--< אני שומע צל צולל בכלום ויודע: חיי הם

אונומטופיאה ליקום.

--< מה ביקשתי? להשחיל מילה משל עצמי,

לפתוח את פי מבלי שיישפכו לי רוח ומים לא לי, שבחישוב הכללי, כשייחתם ספר היקום, יימצא שסכום כל האנרגיה לא היה אפס, שהיה אפס פלוס אחד קטן, או אפס מינוס אחד קטן, מה זה משנה? שאני הקטן, הזעיר, הוסיף אחד או גרע אחד, אבל שלא היה אפס, שלא היה סתם. שהיה אחד כזה, כרמלי. משהו כזה.

--< כשפגשתי אותך האמנתי שיש לך את

הטכנולוגיה לחלץ אותי מכאן. כל אישה שאהבתי האמנתי שיש לה את הטכנולוגיה לחלץ אותי מכאן. מה שהתברר כנכון כשנחלצת ממני, כשנשטת אותי במחנה העקורים כדור הארץ.

--< כל אחד מבני האדם עכשיו, בחיי, באשר

אינם, כל אחד מבני האדם עכשיו, שיהיה כל אחד רק שיהיה, רק שלא אצטרך לבצע את הליכת החלל הזאת לבד, את הליכת החלל ששמה חיים, הליכת חלל משום מקום לכלום, ללא משימה, ללא כלי עבודה ולא בחלל בכלל - אבל עם כל האימה של הליכת חלל, עם כל הבדידות.

--< אז האם אנחנו לבד ביקום? לגביכם אני

לא יודע. אני כן.

--< כשהייתי ילד ההורים קראו לי

"אסטרונאוט" כשם גנאי. הלוואי. אני לא מרחף. אני סתם מנותק. ואני רואה איך אני חי. מה אני חושב, שאני לא רואה? אני רואה איך אני חי.

--< ואפשר לנצח בבחירות בלעדיי. ואפשר

למלא את האצטדיון בלעדיי. ואפשר להתחיל לאכול בלעדיי. ואני יכול להמשיך, אבל אתם יכולים להמשיך בלעדיי. העץ לא מעניק צל, הוא אוכל את השמש. ואני לא כותב ספרות, אני אוכל את הלב. וחבל, כי היה לי פוטנציאל. היה לי פוטנציאל לא לכתוב את הספר הזה. היה לי פוטנציאל גדול לא להיות. ולא מימשתי אותו. כשמימשתי אותי.

--< חבר שואל: מה רע? מה יש? יש שמש יש ירח יש צחוקים, ותמיד יש אחת שרוצה, כי תמיד יש תמיד, ותמיד יש יש, יש יש יש! ורק לי לא טוב? ורק לי לא בא? לא הולך? לא חבל?

--< חבל, אבל רק לי.

--< ואבא שואל: ואיך אתה עם כסף? אתה מסתדר עם כסף? אתה בסדר עם כסף עכשיו? ומוסיף: לא, כי אתה כבר לא ילד.

--< כתבתי שירים, אבל כדור הארץ היה משקולת נייר.

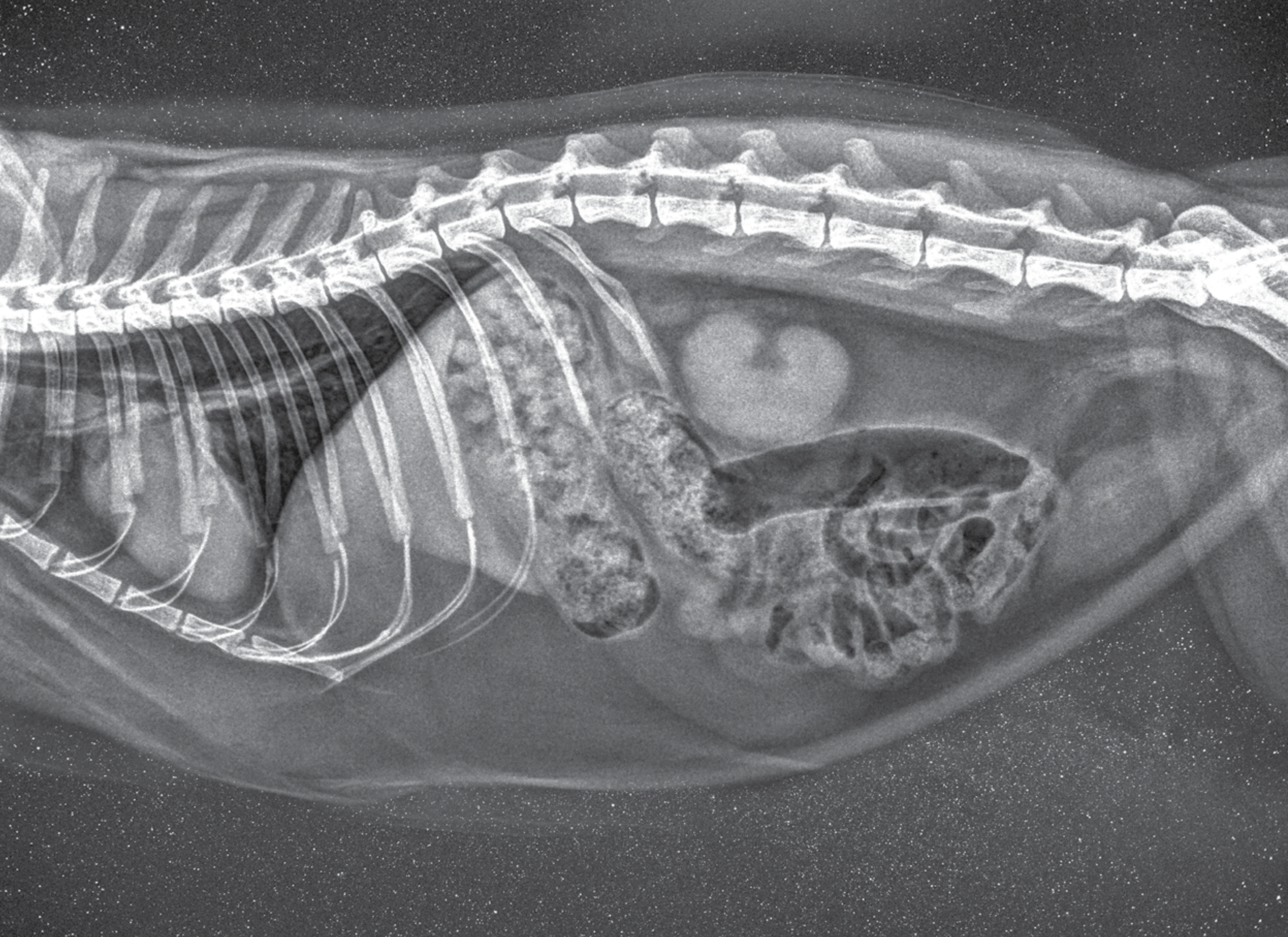
--< ואמא שואלת: ולא קר לך ככה בחלל?

--< קר. ומוטב היה לו נשארתי בבטן אמי. ולפני כן מוטב היה לו נשארתי בבטן כוכבי. ולפני כן מוטב היה לו נשארתי מפוזר ומעורפל בערפיליתי, לא פוגע ובלתי פגיע, ובתוך כך נוגע בחיים רבים יותר מכפי שאי פעם אגע בצורתי הצרה, הצרורה.

--< וסבתא ז"ל שואלת: לחלל כן, אבל להרים טלפון לא היה לך זמן?

--< לא. לא היה לי זמן לנשום. לא נשמתי בכלל. ולהזכירך: את כל חייך לא נשמת פעם אחת. אני בא משושלת ארוכה של לא-נושמים. אנחנו לא נשמנו עוד לפני שהיו די אצות כחוליות בעולם כדי להפיק חמצן. אנחנו לא נשמנו עוד לפני שהיה זמן. הנשימה האחרונה שלנו הייתה גם הראשונה, וגם היא הייתה יותר מדי.

--< המוות-לילה מערשל את התחבולה. האוויר מעולם לא היה לנשימה. כל הזמן הזה הוא היה חלל. סתם חלל כחול.

אבולוציה מתכנסת

נדב נוימן

הקוֹלִיבְּרִי וְהַצּוֹפִית בּוֹהֲקִים בְּטוֹרְקִיז
יוֹנָקִים צוֹף בְּמִקּוֹר מְאֻנָּקל,
וּמִפְרָפְרִים כְּמוֹ חֶרֶק
שֶׁלֹא יוֹדֵעַ שֶׁהוּא נִפְרָד.
אֲנַחְנוּ זֶהִינוּ זֶה בָּזוּ אֶת עֲצָמָנוּ
וְהִסְקָנוּ מִכָּךְ נֹצֵחַ.
פֶּלֶא הוֹצִיא מֵאֲמָנוּ קוֹלוֹת זֵהִים
נִפְנָפָנוּ בְּאֵיבָרֵינוּ בְּחֵאוֹם
וְהִרְחָנוּ אֶת הַגּוֹף כְּאֶחָד.
טָעִינוּ לְחֹשֶׁב שְׁאֲנוּ בְּנֵי אוֹתוֹ הַסּוּג.
לֹא הִבְנוּ שֶׁזֶּה אֲבּוֹלוּצְיָה מִתְכַּנֶּסֶת.
יֵשׁ דְּגִים שֶׁעַד הַיּוֹם עוֹלִים לַיַּבָּשָׁה
וּמִתְהַלְכִּים לָפֶה, לְשֵׁם.
אֶפְשָׁר לְחֹשֶׁב שֶׁחַד הֵם
אִךְ הַמִּסְקָנָה הַמִּתְבַּקֶּשֶׁת
הִיא דוֹקָא שֶׁהֵם זְקוּקִים
לְסִבִּיבַת מַחִיָּה אַחֲרֵת.

26
56

החרצית

נדב נוימן

הַבִּיטִי בַּחֲרָצִית הַזֹּאת
הַשְׁבִּירִית בִּינּוֹת הָרוּחַ
כֹּל צֶעֶד שֶׁל אָדָם יִרְמַס
יִשְׁדֹּד מִמֶּנָּה אֶת כֹּחָהּ
שֶׁכָּאֵן מוֹלָנוּ מִן הַנִּצָּח;
אֵין בָּהּ כָּלוּם שְׁנֵהָרִס.
כֹּל שֶׁבֶר אוֹר וְחֹמֶר בָּהּ
אֲצוּר מֵאֵז הַנִּצָּח
הַעֵין שֹׁחֻקֶרֶת אֶת עֲצָמָהּ.
בְּהִנָּתוֹ אָדָם יִדְרֵס
תְּגוּר עֲמוֹ בְּכַף הָרֶגֶל
אִם הַנִּצָּח בְּעֲצָמָהּ
בְּצִהוּב עָלֵי כוֹתֶרֶת
וּמִגֵּף שֶׁבֶץ לֹא זָר לוֹ;
אֶלֶף רַעֲבִים יֹאכְלוּ אֵז
מִקְרוֹסְקוֹפִיָּה שֶׁל הַיֵּשׁ
וְיִטְמְנוּ בְּשִׁקְטֵת תַּחַת
זָרַע בֶּן עֲלִים אַחֵר.
הַבִּיטִי בַּחֲרָצִית הַזֹּאת
לִפְנֵי שֶׁהִיא נִחְטָפֶת
אֶל מְקוֹם אַחֵר בְּזָמַן
שֶׁלֹא הוֹלֵךְ לְשׁוּם מְקוֹם;
גַּם אֲנַחְנוּ נִחְטָף וְנִטְמָן בָּהּ
בְּמִגֵּף וּבֶץ-תּוֹלַע
וְנִזְרַח בְּצִהוּב כּוֹתֶרֶת
שֶׁל הַעֵין הַגְּדוֹלָה.

27
56

מעכשיו

שירי ללוש

מה אַעֲשֶׂה כְּשֶׁתִּפְּנִי אֶת הַגֶּב וְלֵעִי
עוֹד שׁוֹאֵג כְּאִרִי מֵאֲהָב
בְּעֶסֶס שְׁדֵרְתָּ בְּכֵלּוֹ הַמְרַעֵב
כְּשֶׁזָּכְרוֹן הַבְּשָׂרִים מִתְעַנֵּן בּוֹ נִרְקֵב
כְּקִבְצוֹ לְזָהָב וְאֶצֶן אֶל הַקוֹ כְּשֶׁתִּצְאִי
וְחִצִּיעִי עִמָּךְ הַמְשֻׁכֵּב? שָׁנִים
הָאוֹצֵר טְמוֹן בְּבִטְנִי אֵךְ שָׁנִי אֶל הַחוּץ
לְהִנִּיב מִטְמוֹנִים וּבִינּוֹת אֲבָנִים
רַק קֵר וְשִׁפְפָנִים עַד שְׁבָאֵת
וּמִלֵּאֵת לִי יָדַיִם פְּנִינִים
עַד נְחֻלְצָתָ וְנִעְצָתָ בִּי שְׁנָהָב.
מָה אַעֲשֶׂה מֵעַכְשָׁו?

28
56

איך לשמור על יחפות

שירי ללוש

אֵיךְ לִשְׁמֹר עַל יַחְפוּת וְאַשְׁדּוּתֶיךָ בִּרְקָנִים
מִלְתַּעוֹת מִכְבִּיר גִּילָךְ אֶל עֶקְבֵי הַנִּכְוָנִים
לְהִסְתַּחֵף בְּשִׁפְעַט טַל הַגֶּם הָאֲשֵׁד הוּא שְׁחוֹן
וְלֹא לְנַעַל מִסַּד רַגְלִי בְּנִעְלִים, אֵיךְ לָזוֹן
שְׂאֲרֵיּוֹת וְעוֹד לְנִגְהָ אוֹר שְׁלֵם
כְּשֶׁכֶּף יָדְךָ כּוֹסֶה עָלָיו כְּתִי"ו עַל אֶל"ף מִתְקוֹמֵם
לְשִׁכְבַּת כְּפָגֶר, נִגְבַּב קִיץ בְּעִירֵם אָדָם רִפָּה
כְּמִנוּפֶף לְצִי שְׁוֹרֵךְ שְׂיִדְהָר וִיסְפָּה

29
56

שים לב

גל עזרן

מישה חולה

גל עזרן

כמה אֶנְחָנוּ מְנַמְסִים.
כמה לא יִכְלְנוּ לְדַלְדֵל אֶת הַזָּמָן.
אֲנִי נִסְפָּגָת מִחוּץ לְעֶצְמִי.
הַנְּחָשִׁים שֶׁלִּי נִמְצְאִים בְּשָׁעָה שֶׁשׁ שְׁלִי.
רְצִיתִי לְשִׁיר שִׁירִים.
לְכֹלֵם מִלְבְּדֵי יֵשׁ לְפָחוֹת מִרְפֶּסֶת אַחַת.
נִזְכַּרְתִּי בְּחוּמֵי הַשָּׂדֶה, וּבְחוּמֵי הַשָּׂדֶה בְּלִבִּי
שֶׁל מֶרֶת אֶלְטוֹן.
מֵה שֶׁקִּלְפָתִי מַעֲצָמִי הָיוּ כְּחֵמִי שׁוֹקוֹלָד.
אֲנִי זֹכֶרֶת מְתִי הֵם נִקְרְשׁוּ עַל עוֹרִי.
אֲנִי מַחֲבִיבָת אֶת מֶזֶג הָאוֹיֵר שֶׁל יוֹם שְׁנִי.
לְמָה לְאַחֲרִים אֵין שְׁעוֹל כְּמוֹ שְׁלִי?

פְּרִשְׁתִּי אֶת הַשֹּׁמֵשׁ לְפָנַי, לְפָנַי הַכְּרִיעָה
אֲבָל אַתָּה אֵינְךָ סוֹפֵר אֶת הַרוּחוֹת
אֲנִי מַחֲמִצָּת לְנִסּוֹת לְהַשִּׁיב שְׂבִיב שֶׁל צָבֵעַ נָכוֹן,
נְגִיד, יָרֵק וּוְרֵד, נְגִיד
הַמִּים שֶׁהָיוּ לָנוּ בְּפֶאֶרֶק שֶׁלֹּא הָיָה לָנוּ בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם. וְהַאֲוִפְנִים.
הֵייתִי מְסוּרָה לְאוֹרוֹת.
אַתָּה נִשְׁמָת עֲצָמִים שֶׁהִפְכּוּ לְבְרִיּוֹת
וְאֲנִי שִׁחֲקָתִי בְּעֶצְמוֹת. לְטַפְתִּי לְמִרוֹת שְׁאֶסוֹר
הוּא הָיוּ חֲדָשׁוֹת, בְּדִקְתִּי שֶׁהֵם לֹא מִסְתַּכְּלִים
אֲבָל הֵם הִבִּיאוּ לִי מְנַחוֹת, שְׁנִים מִמָּאוֹת אַחֲרוֹת,
עֲדָף לֹא נָכוֹן לְמַטְבְּעוֹת
וּמֵה דִינָם שֶׁל הָאוֹצְרוֹת אִמְרָת שְׁאֵתָה יוֹדֵעַ מְקוֹם מְדִיק
(לְשֹׁאֵר הַדְּבָרִים לֹא הֵיְתָה לָךְ רִשּׁוּת)

וְאֲנִי מַצְטַעֶרֶת שֶׁנּוֹתְרוּ רַק נְחָשִׁים.
אֲנִי מְבַעֲתָת מִמִּבְטִים שְׁאֶסוֹר שִׁיחֲקִימוּ.
אֲנִי שׁוֹרְפֶת צְדָפִים שְׁעוֹד לֹא נִפְגְּעוּ.
אֲנִי לֹא מְעַרְבֶת הוֹרִים.
אֲנִי לֹא שׁוֹאֲלָת שְׁאֵלוֹת אֶת הָאֲנָשִׁים.
אֶנְחָנוּ לֹא פִחְמָן זָהָה.
חֲשַׁבְתִּי עַל מַעֲרָכָה שְׁלִישִׁית בֵּין מַעֲרָכוֹת שֶׁמֶשׁ אַחֲרוֹת
וְהַצְלַחְתִּי
לְהַתְבַּצֵּת.
הַתְּרָה. הַכְּרָה. הַפְּרָה. הַפְּקָרוּת.

31
56

30
56

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

היינו נוכחים בקרקס

גל עזרן

תמיד רק אחד מאתנו מנצח כשמתהפך לאחור
בזכות המחלות הנעלות יש גם לך אותן גם לי
הם מריחים אותנו בין הגילונות.
רב הדברים אינם שונים ובכל זאת
כשאני שואלת על קלאוס שוב אינך משיב
אני מחשבת זויות, אתה חותך חתכי זהב
חוכך בטרפזים
ואנחנו רק על רגל אחת
תשואות, יריקה ביציע, אין בדרה, הם מעריצים אותנו,
תקד אתי קדה
בגבה שלי, תקד יחד אתי כמו שהתאמנו,
אמרתי לך שתפשל וצדקתי
ואתה מצביע, תראי, יש כאן אריה שטובל מאד
ובכונה מפנה את הקהל
למקומות הלא נכונים.

פורטרט

רוני בהט

סוגי בוטום בוי לא היה מוכן לזה.
בלילה חלם שהוא בתוך משאית.
הוא לא ידע איך הגיע לשם. זה הבהיל אותו
מאד. כשנפתחה הדלת הוא
זנק החוצה ופגע במישהו. כל האנשים מסביבו
הושיטו יד דברו ביניהם נסו
להרגיע, הוא אמר להם
אני לא התפונתי. ואני מפחד שתפגעו בי.
הוא אמר את זה בעמידה על שתי רגלים וצהלות.
זה גרם להם לקחת חבל. זה גרם לסוגי בוטום בוי
להבהל עוד יותר. הוא לא הבין שבשפתם ככה הם מנסים
לעזר לו. סוגי בוטום בוי
ברח. הוא דהר ודהר ולא עצר עד שכבר
לא חשב על כלום והרגיש את הגוף שלו
נרפה. עד שהרגיש שוב
בטוח.
אחר כך העירו אותו, הוא אמור לרוץ היום.
הוא שמע אותם אומרים,
זה, לוקח לו זמן עד שהוא
נכנס לענינים ואז הוא
עוקף את כלם. הוא רצה להגיד להם
גשם ירד, והפרסות שלי שוקעות כשהאדמה רטבה.
אתמול בלילה לא הפסקתי לברח, ובכלל, זה לא זמן טוב
לריצות ואנשים.

א

נח אנגלהרד

לאמי

אָנִי אומֶר לךְ שְׁאֵם לֹא תִלְכִּי שׁוּב
שׁוּם דָּבָר כָּבֵד לֹא יוֹכֵל לֵלְכֵת
אִישׁ לֹא יֵצֵא מִהַדְלָת
חַיֹּת הַטָּרֶף יִבְקָשׁוּ לְהַחֲבִיֵּת
מִשֶּׁהוּ אַחֵר יִהְיֶה תְּנוּעָה
אוֹלִי-צִלְצוֹל, אוֹ רֶטֶט-נְשִׁימָה
אָבֵל שׁוּם דָּבָר כָּבֵד לֹא יֵלֵךְ
יֶצֶד-בְּדֶרֶךְ-הַנִּמְתַּחַח
אָנִי אומֶר לךְ שְׁאֵם לֹא תִשׁוּבִי
שׁוּם דָּבָר כָּבֵד לֹא יוֹכֵל לָשׁוּב
הַקֶּרֶקַע נִפְרָמֶת כְּמוֹ חוֹמָה
הָרֵעַשׁ נִבְזָה, הַתְּאוּרָה מוֹזָרָה
מִשֶּׁהוּ מְנִסָּה וְשׁוּב מוֹעֵד
כִּי שׁוּם דָּבָר כָּבֵד לֹא תִשׁוּב
אִם לֹא תִנָּסִי-בְּעֶצְמְךָ
אִם-תִּשְׁאַרִי-פֶה-לְבִדֶּךָ-בְּשֹׁחַר-פְּעִימָה
אָנִי אומֶר לךְ שְׁאֵם לֹא תֵלֵךְ
אִישׁ לֹא יוֹכֵל לוֹמֵר עוֹד דָּבָר

א

נח אנגלהרד

לְהַתְּרֵסְק עִם מְטוֹס יוֹתֵר כּוֹאֵב לְהַתְּרֵסְק
בְּלִי מְטוֹס אָבֵל בְּאַמַּת הַכִּי כּוֹאֵב לְהַתְּרֵסְק
בְּלִי אֲדָמָה רַק טִיס מִיָּמֶן בְּיוֹתֵר יָכוֹל לְהַתְּרֵסְק
בְּלִי מְטוֹס וּבְלִי אֲדָמָה וְעֵדִין לֹא לְהִשָּׁאֵר בְּחַיִּים
שׁוּם דָּבָר כָּבֵד לֹא יֵעָצֵר אוֹתוֹ אִם הוּא רוֹצֵה לְהַתְּרֵסְק
הוּא יִתְּרֵסְק גַּם עַל פְּחוֹת מַגְרָגֵר שֶׁל חוֹל כִּי הַתְּרֵסְקוּת
הִיא כָּבֵד תְּפִלָּה עֲבוּרוֹ

37
56

36
56

התחש

עמנואל יצחק לוי

כָּל אֶחָד יֵשׁ לוֹ תַּפְקִיד בְּעוֹלָם הָזֶה
מִלְבַּד הַתַּחֲשׁ.
הַתַּחֲשׁ אֵין לוֹ תַּפְקִיד בְּעוֹלָם הָזֶה.
הוּא – כָּל תַּפְקִידוֹ לִהְיוֹת בַּתַּפְקִיד.

בְּאִי אֲנִדְמֹן הִיָּה חֶק שְׁאֲסוֹר לֹאכֹל תַּחֲשׁ
לָמָּה חוֹקְקוֹ?
כִּי אֵף אֶחָד לֹא אָכַל תַּחֲשׁ בְּלֹאוֹ הַכִּי, וְרָצוּ שְׁתַּהֲיָה סִבָּה.

נִשְׁאַל אוֹתוֹ, אוֹלֵי יֵשׁ לוֹ תַּפְקִיד בְּעוֹלָם הַבָּא.
תַּחֲשׁ, יֵשׁ לָּךְ תַּפְקִיד בְּעוֹלָם הַבָּא?
הַתַּחֲשׁ עוֹנֶה: מִיָּד אֲנִי בָּא!

מַהִי תוֹרָה?
הִיָּה אֶחָד בְּלִי תַּפְקִיד, עָשׂוֹ לוֹ תַּפְקִיד.
מַהִי אֶהְבֶּה?
הִיוּ שְׁנַיִם בְּלִי תַּפְקִיד, עָשׂוֹ לָהֶם תַּפְקִיד.
מַהִי שְׁבָרוֹן לֵב?
הִיוּ שְׁלֹשָׁה בְּלִי תַּפְקִיד, עָשׂוֹ לָהֶם תַּפְקִיד.
מַהִי עוֹלָם הַבָּא?
הִיָּה שׁוֹם דָּבָר וְהִפְכּוֹ אוֹתוֹ לַתַּחֲשׁ.

מַעֲשֶׂה בַתַּחֲשׁ שֶׁהִלֵּךְ לְבֵית הַכְּנֶסֶת.

שְׁאִלוֹהוּ: תַּחֲשׁ, מַה לָּךְ וּלְבֵית הַכְּנֶסֶת?
עֲנֶה: מוֹדֶה אֲנִי לְאֱלֹהִים שֶׁלֹּא נָתַן לִי אִשָּׁר.
שְׁאִלוֹהוּ: תַּחֲשׁ, אֵיזוֹ תוֹדָה הִיא זֹאת?
עֲנֶה: שְׂאֵז הִיוּ מְחוֹקְקִים שְׁחִיב אֲנִי לִהְיוֹת מְאֻשָּׁר.

הקיץ שלנו בקץ היקום

ג'רמי פוגל

--< חשוב לי שתיקחי בחשבון את האפשרות שבעוד 14 מיליארד שנה, כשימות היקום, כל החלקיקים המפוררים באנטרופיה מוחלטת יקפצו ויסתובבו וירקדו ויתהוו לכדי אינסוף אפשרויות, וכל הרגעים שלנו יקומו לרגע שוב, וכל הרגעים שלא היו לרגע יקומו, ואת יודעת שיכול להיות שגם הרגע, כרגע, הוא רק רגע כזה של סוף היקום. אז חשוב לי שתדעי שכל הרגעים שהיו לרגע יהיו שוב, ואלה שלא היו יהיו, לרגע, ויהיה שוב את ואני, ואותו רגע שהיה שלנו וכל הרגעים שלא היו לנו, יהיו, הכול יהיה, ויהיה מרגש. אני רק רוצה שתדעי, שהחלקיקים יפגישו בינינו שוב, שיהיה מפגש חלקיקי במרק האנטרופיה האינסופית של קץ היקום, ויהיה שוב קיץ כמו שהיה לנו, ואני רוצה שתדעי שגם אם לא רצית אותי אלף פעם בקיץ ההוא, יהיה קיץ לתל אביב בריקוד החלקיקים בו תאהבי אותי

$$\frac{40}{56}$$

$$\frac{41}{56}$$

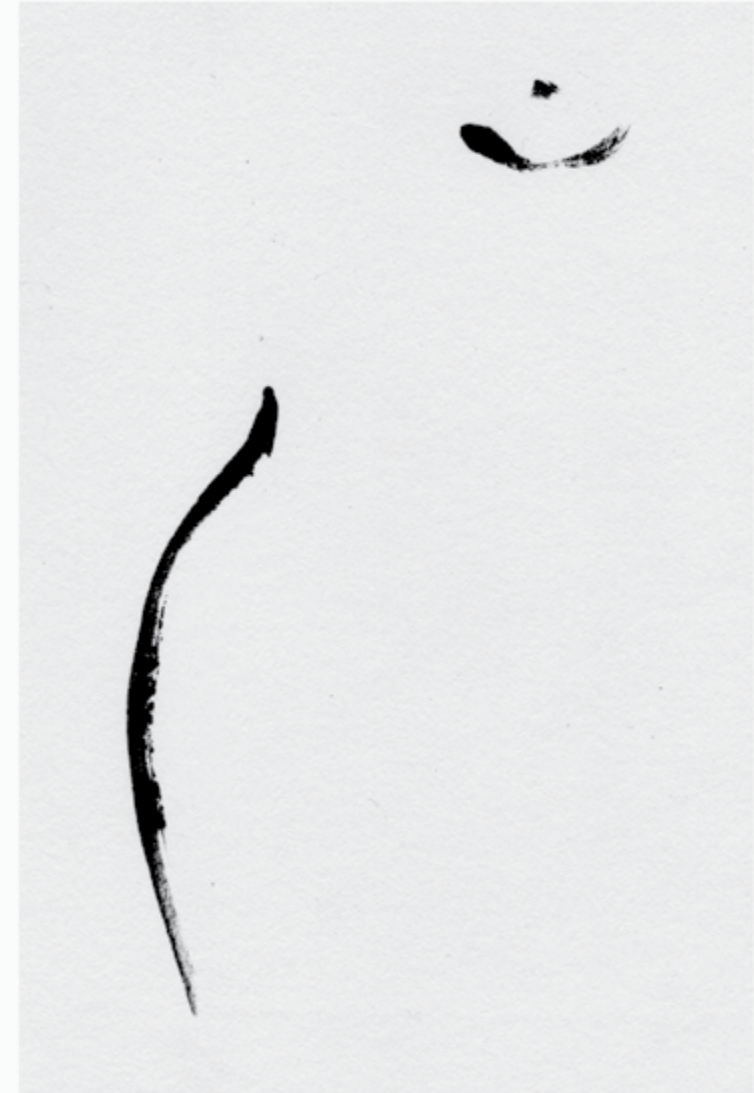
כמו שאני אוהב אותך, ונהיה מאוהבים כל הקיץ הזה, ויהיה אוקייני ונשגב ושקט וטוב, ובכלל, את יודעת, חשוב לי שתדעי שיהיו דברים קשים בקץ היקום, יהיו רגעים הזויים, אבל יהיו גם דברים מדהימים, ותל אביב תתעלס עם עצמה באופן אבסולוטי כשהחלקיקים ישדכו את כולם לכולם, וכולם סוף סוף יהיו עם כולם בזמן, ותל אביב תמומש סופית, הקיץ שלה יהפוך לאידאה, והיא תאהב את עצמה באהבת הכול לכול, וחוף גאולה ירקוד את קץ הימים. זה יהיה מדהים. אבל בעיקר, את יודעת, בעיקר יהיה לנו רגע, רגע שלנו, וזה יהיה רגע אחרון ודי לכל הרגעים שיכולים אפילו להיות. אז זה בסדר שאת לא רוצה לראות אותי באלנבי בחמישי. פשוט נקבע במקום להתראות בעוד 14 מיליארד שנה.

לגואו שיאנג

ג'רמי פוגל

-- על כל תו שאתה מנגן יש תו שאתה
לא מנגן, וכל מנגינה מתנגנת במקום כל שאר
המנגינות; על כן אתה לא מנגן, גם כשאתה מנגן.
על כל מילה שאתה אומר יש מילה שלא אמרת;
על כן אתה לא מדבר גם כשאתה מדבר. על כל
משפט שאתה כותב יש משפט שלא נכתב; על
כן אתה לא משורר גם כשאתה משורר. וכדי לא
להרוס כשאתה יוצר, אתה לא יוצר גם כשאתה
יוצר; על כן אתה יוצר באי-יצירה. על כל חיים
שאתה חי יש את החיים שלא חיית; על כן אינך
קיים בעודך חי. אומרים שאתה חכם, אבל אם
היית חכם היית גם שיפוש. אין בעצם הרבה מה
לומר עליך. אולי רק שלפעמים אתה מאוד מזכיר
את עצם היש.

43
56

א

אייל שלום

יש איזה שְׁאֵט אמרה האהבה,
כְּשֶׁהגוף עוֹבֵר

מאור עד אור נמסר כְּאֹר
מִנֶּר לְנֶר וְיֵשׁ

כָּל כֶּף הַמֶּוֹן מִיֵּן וְנִטִּישָׁה
דְּבָרָה בְּהִתְפָּרֶקֶה סָאָה
שְׁנִגְדָּשָׁה;

אמרה שָׁזָה הָיָה צָרִיף יוֹתֵר
הַרְבֵּה יוֹתֵר

גְּבָרִים וְדֹאִיִּים-
עִם הַיָּדִים

וְרִגְלִים
שֶׁהוּ יוֹתֵר וְדֹאִיּוֹת, יוֹתֵר

הַתְּעוֹרְרוּיֹת חֲבוּקוֹת שֶׁל בֶּקֶר עִם הָרֹאשׁ
טְרוּק עַל הַחֶזֶה כְּשֶׁהוּא חָטָר
בְּמוֹדְעוֹת לְמַצְבוֹ, כִּי דוֹקָא אֵז

אָנִי
שֶׁהַתְּעוֹרְרָתִי בָּאֵבֹו

בְּמַעֲמַד הַנְּטִישָׁה

תְּנוּדוֹת לְעֶרְסוּלֵי אָנִי זֹכֶרֶת, כְּשֶׁאֵיזֹו יָד מַצְדָּקֶת
נִמְשָׁכָה

תַּחַת הַפֶּר
(אִתָּה מוֹצֵא שָׁזָה יִפֶּה? שֶׁכֶּךָ נִכּוֹן לְהִנָּצִיחַ?)

"הַגְּעִגּוּעַ צָף
בִּי

כִּמוֹ גּוּפָה מִתּוֹף נָהָר" אִמְרָה

הָאֱהָבָה, אָנִי

מַצֵּב

אֲסוֹנִי שֶׁל הַפְּשָׁטָה, צוֹרֵת דָּגָה
הַמְחַיֶּבֶת לַמַּחְאָר, פֶּסֶט

כָּחַל
אִמְרָה. שֶׁל הָרִיוֹן וְגַם

שָׁזָה הָיָה צָרִיף לַקְרוֹת
מְרַשָּׁלוֹת

בְּכָדִי שִׁיעָמַר, שֶׁהָיָה

צָרִיף יוֹתֵר

בְּכָדִי שִׁיזְדָּרְחוּ בּוֹ רְבוּאוֹת
שָׁזָה

הָיָה צָרִיף לְהַגְרֵר
כִּמוֹ גִּרְזֹן לְאֶרֶץ שְׁבִיל
בְּצִהָרִי

$\frac{45}{56}$

$\frac{44}{56}$

אוּ לְפָחוֹת

שִׁיזְדָּרְחוּ אֵלָיו
עַד הַבֶּקֶר.

וְלַחֲיֵי הָאֱהָבָה אִמְרָה הָאֱהָבָה בְּמוֹדְעוֹת
חֲסָרָה לְמַצְבָּהּ, וְלַחֲיֵי גִזְרוֹת כִּמוֹ עֲבָרִית בְּרוּרָה
בָּהּ בְּמַהֲרָה נִחְדָּשׁ הַתְּמוֹטְטוּתָנִי
נִכַח מִכְתָּב חֲדָשׁ.

-
ה
ב
ה

ל
ה
ב
א

-

אייל שלום

שירה מודרנית

אָנִי כָּל כֶּף מַתְבַּלֶּשֶׁת דּוֹקטוֹר בְּעֵקֶשׁוֹתֵי
הַזֹּאת הַסְּפָרוֹתֵי שֶׁנֶּאֱצְלָה
לְתַחוּשְׁתִּי פֶתֶאם
צִעְדֵי הַפֶּךְ מְדוּד בְּלִילָה הָאֲבִיב
בְּעֵרוֹגוֹת מְתוּחַ וְסִמְלֵי

וְזֶה כָּבֵד לֹא לְגִילִי
דּוֹקטוֹר
שֶׁלֹא־חֶרֶזָה הַמִּין
הַפֶּךְ כָּל כֶּף מְפֹשֵׁט, כְּמוֹ שָׁמִי אַחֵר
צִהָרִים

מְקַדְּמִים? בָּהֶם תִּשְׁעִים וְתִשְׁעִים

אֲדָמִים

בְּמַצֵּב כָּחַל שֶׁל הַפִּשְׁטָה.

אֶתְמוֹל,

הַדִּקְתִּי בְּגֶרֶזֶן אֶת מַסְמְרוֹת דְּלָתִי

אֶתְמוֹל,

כִּי הִיִּיתִי כָּל כֶּף אֵימָה וְחֹרְדָה מִשְׁלֹטוֹנָה שֶׁל מֵהוּתִי
הַלִּינְגוֹינִיסְטִית

אָבֵל

אָנִי חִכִּיתִי לָהּ
בְּחֵם שֶׁהִיא תְּבוּא לְעֶרְסִלְנִי
שֶׁתְּהַלֵּךְ עָלַי אִימִים וְתִלְמַדְנִי
מֶה הַלֵּקַח קֶדֶם
שֶׁתִּשְׁכַּיְבֵנִי תוֹשִׁיבֵנִי בְּלִי
קוֹנְדוּם וְתַעֲמִיד
אוֹתִי
עַל טְעוּיוֹתֵי הַקְּשׁוֹת.

אסיף רחמים

קיצור תולדות הנצח

בְּשׁוּלִים מְשַׁלְלִי-שָׁם
עֲמַדַת הַבִּטָּחָה הָאֲחֵרוֹנָה
עֵין מִתְכַּוֶּנֶת – –
נִקְדָּה.
נִקְדָּה בְּאֶקְרָאִי
הִנָּחָה בְּשִׁרְיוֹת מַעֲשֵׂה-יִרְמַאי
בְּהֶרֶף הָעֵין שְׂבִין
הַתְּקַפְּלוּת אַחַת לְאַחֶרֶת
בְּמַפָּה הַמְּמַאֲרֶת
שֶׁל הָאֵין.
דָּבָר עֲדִין נִקְדָּה
דָּבָר נִגְמָר;
הַקֶּף אוֹתָהּ
לִשְׁתֵּף אוֹתָהּ
חֶשֶׁק בְּמַלִּים
לְשִׁמּוֹר אֶת רִצּוֹד חִיָּיהָ הַשְּׂבִירִים
שֶׁלֹּא יִבְלָה וְלִשְׁתַּחֲקֶה
בְּחֻלָּל הַמִּתְחַנֵּק.
כֹּף נִקְדָּה
סָבִיב לָהּ מַעְגַל הַמֶּלֶה
סָבִיבוּ – הַלֵּילָה.

מִצְמוֹץ בָּאֵין –
נִעְלָמָה.

בְּשׁוּלִים מְשַׁלְלִי-שָׁם
בְּמַעְגַל הַמְּחוּק שֶׁל אֲזוֹר שֶׁלֹּא מְפָה
הִנָּח פַּעַם מִשְׁהוּ –
נִקְדָּה.
וְכָל שְׂנֵתוֹ לְסִמּוֹן עֲכָשׁוּ הוּא אֶת רִגַע הַהֲנָחָה
אֶת שְׂבִיר הַשְּׁנִיָּה שֶׁבוּ מִשְׁהוּ בְּרִיק זַע
רִגַע לְפָנֶי שִׁפְג וְשִׁקַּע
בְּחֻזָּרָה
בְּלֹא-כְלוּם
לְעוֹלָם.

49
56

48
56

של מי השד הזה

דוד נִיאוּ בּוּחָבוּשׁ

מִי בִקֵּשׁ אֶת הַשֵּׁד הַזֶּה בְּחוֹף הָרֹאשׁ מִי בִקֵּשׁ
אֶת הַשֵּׁד הַזֶּה הַמֵּר מֵאִפֶּל לַיִל בִּבְקָר יֵשׁ
זְנוּבוֹת שֶׁל פֶּחַד מֵהַשֵּׁד הַזֶּה מִי בְּכָלֵל בִּקֵּשׁ
לְהִטִּיחַ בְּנִפְשֵׁי יְדֵי בְּרָזֵל
מִי בְּכָלֵל בִּקֵּשׁ לְהַתְּכַרְבֵּל אִתּוֹ בְּרוּחַ.

הַשֵּׁד הַזֶּה הָאֲרוּר הַזֶּה שֶׁל הַלֵּילָה
וְהַחֲרָף. הַשֵּׁד הַזֶּה שֶׁל מִי בְּכָלֵל בִּקֵּשׁ
אוֹתוֹ לְהַתְּנַדֵּד עַל הָאֲזָנִים
חֲדוֹר הַדְּהוּדִי
מִנּוֹת מִחוּץ פְּרוּט לֹאטוּ מִצְטַלְצֵל
עַד זֹב זָמַן עוֹר קִמְטִים,
לְהִטִּיחַ בְּנִפְשֵׁי יְדֵי בְּרָזֵל.

זוֹלֵל אֶת רִקְבוֹן הַסֵּלֶת הַנוֹחֶרֶת בְּשִׁקִּית,
לוֹקֵק אֶת רִקְבוֹן הַתְּרַסִּיס הַנִּמְשָׁח בְּסַפָּה,
נוֹטֵל אֶת רִקְבוֹן גְּלוּלוֹת הַמַּלִּים.
רִקְבוֹן הַבֶּשֶׂר, הַשֹּׁעַר הַנָּשִׁיר.
הַיִּשְׁבֹּן הַשָּׁמוּ, צִלּוּלִיט עַד אֲגוֹן.
רִקְבוֹן אֲסוּפִי שֶׁל יָחוּם מְשֻׁגָּע.
רִקְבוֹן הָאֲדָם (הָאֵינְסוֹף שֶׁבוּ גַם)
כֹּה רִקּוֹב הוּא, רִקּוֹב וּמִפְּלִיא.

-
ה
ב
ה

ל
ה
ב
א

-

דוד ניאו בוחבוט

הו, לילה

מְשָׁרִיץ
עֵטְלָפִי
מִן הַשַּׁחַק

אֶקִּיץ לְרַחֵץ
בְּזִכְרְךָ
עִם שָׁחַר

מַעַף בְּמַגָּפִיד
הַגְּבֵהִים אֶת סִיּוּטִי.

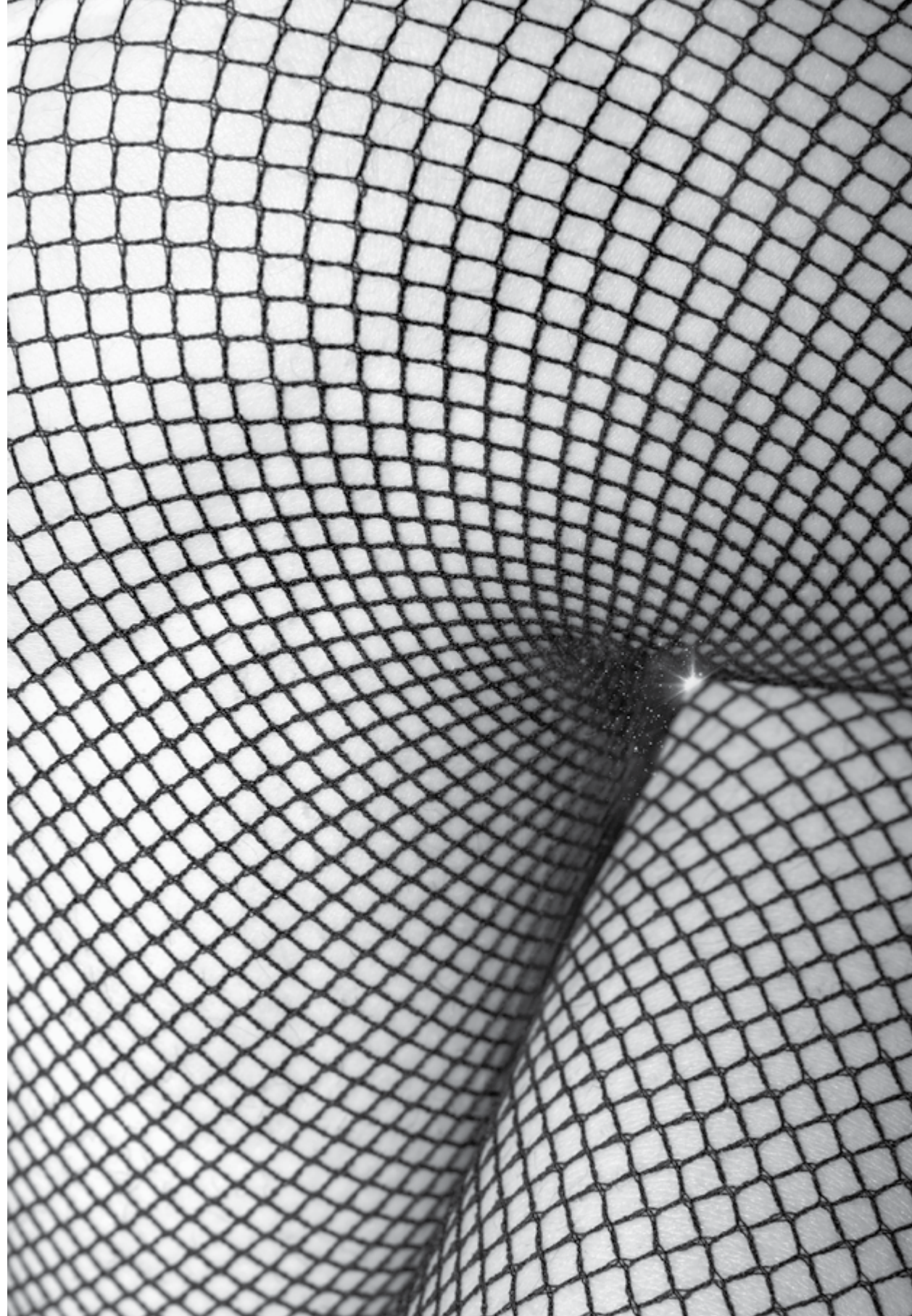
בְּאַבְנֵיךָ אֲשַׁכִּים
לְבַתֵּק פְּצָעִים
בְּזִרְחוֹת כּוֹכְבֶיךָ
חֲטָאִים לְמַרְקָה
בְּאוֹרָם לְהַתִּיר
קֶמֶט-קֶמֶט.

הו, לילה

קוֹם בְּשָׁל לִי
אֶת קְדֻרַת הַשָּׁמֶשׁ.

51
56

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

החיוך השחור עושה שיניים

אופק קהילה

יד על ידית נון הפוכה של מחכת היא פותחת את הדלת לפיצוץ של הפרחים, הם אדומים ובפנים ובלמעלה השרכים שעפים עם הרוח, הם כתמים של הדמים שם בפתח של הירוק, והירוק זה גם שרכים שעולים בסורגים ומחלבים גם על הגשר של העץ ואחריו הם מדלגים על הקירות, הם זורקים על עמודים ומגיעים גם לגגות, ואחרי שלוש שניות ששוב מסתכלים הם בדרך כבר לרבינו ולרוטברג... הירוק זה גם הרחש העמוק של השיחים שמחכים עליהם בחשך חשכה. הירוק זה גם היער שסוגר ופותח שבילים, שבין הענפים עוד אפשר לראות בחוץ את הבתים ואורות נוצצים במרחק אבל שעכשיו יש לו רק פנימה של הלילה. היער פותח זמנה לשביל לבן של אבנים, עשב נמוך, עלים ובלוטים, חול ואדמה, שורה של נמלים קושרת על הגזע ועולה בסיבובים מהשורש עד לאן שכל הענפים של העצים מתארגנים לצמרת אחת עיומה וצפופה שענפים שם נכנסים אחד בתוך של השני ונסחפים כולם ביחד וברוח. קצת מהגזעים, אם עולים במדרגות של עלים ומחטים, אפשר לראות בין השיחים באר עתיקה. עוד לתוך הסבך הגן פותח בשבילים שמסתיימים לפעמים בפינת ישיבה או פשוט נגמרים ואז צריך לחזור אחורה או להעזיז להקנס למקום של העצים הצפופים ולהלחם בנחשים של אב שרר ולהבלע... אבל היער לא סוגר, הוא רק פותח בשבילים, שבעה שבילים כמו ידיים בשיחים שמחפשות ולא מוצאות או כן מובילות אבל לשום דבר, שביל שמיני יוצא פתאום באמצע קבשיטו לכניסה של השכונה של הבתים הקטנים כמו בתים של בובות אבל זאת שכונה של בית קברות העובדת של הקרפור מוציאה את הראש מהחלון ואומרת, כולנו בקברות כאן והיא מוציאה עוד את הראש ופותחת כפתורים בחולצה ומראה שם את החיבור של הצוואר של הפלסטיק לגוף וההתקף של כל הבכי וכאב. עוד שביל שוב מוציא לקפיטל פדרל אבל הפעם במיקרוסנטרו מול דוכן קטן של מסטיקים וסיגריות של עשר בקופסא, שביל אחר מוביל בין שדר ועלים למדרגות שמביאות לדשא רוח, שביל אחרון מחזיר לשיחים ששוחים על הבאר, לשפה של אבנים עתיקות ולירוקת שגדלה בחרכים של הקירות, ירוקת על ירוק של ענפים של עצי חאנה שגדלים שם בבאר בכל הלילה. הסתחפות בין העצים ותמיד בשבילים. פה ושם אורות רפאים מלבנים בשיחים בירוק. שאר הזמן זה לילה שחור על חרשים, לפעמים הגן מרגיש כמו גן בתוך האדמה, שלושה ספסלים

52
5653
56

מסוידים בחצי מעגל, מבנה עתיק לאחסון חיטה בתוך האדמה, עצים ושיחים גדלים באדמה בתוך האדמה ושני עצים של זית עם צמרת שהתחברה פתאום גם הם נראים כמו פורטל לאחזה של עצמות לבנות מתחת ללובן הקר של הירח, תראו איר הירח מרצד על העצים מהעבר האחר של הפורטל, איר שנכנסים הגן נעלם בהדרגה והגזעים הם מחפילים כמו נחשים של פלדה נוצלית, כל כך לאט, עד שהשער נסגר וכל מה שנשאר לעשות זה ללכת כל כך קשה ורע בין קירות משולדים ולהקסר באחזה כשהבום של הירח כמו גופה של כוכב היא מתנדנדת ותלויה מהשמיים... איר הכל הפך לאחזה של השלדים... הכל לבן מעצם, הקירות הידית של הכניסה, היא נפתחת לאולמות נוצצים של עצמות אדם, נבדשות משיפוח, מסגרות שלודות של תמונות של המוות, חדרים כנסים ענקיים בגולגולות, רחבות ריקודים, הכל נוצץ ומפואר, הירח מוריד את החומר הלבן דרך זכוכית העפביש של התקרות. כמה אפשר חיים של ירח! דרך הקורים הדקים של אור הלבן נשפר מלמעלה ריר של קורים רגליים שעירות יורדות עם גוף שחור לאדמה. פה שחור מזיל מריר על שבע עשרה רגליים שחורות. חיוך שחור מגעיל את הלילה. אין מקום לברוח באחזה של השלדים. אין חלון החוצה, אין מקום לברוח, החיוך השחור עושה שיניים אדומים ומדמם ומתקרב ומתקרב... טיפה אחת נופלת לקרקע. האדמה מקיאה מכאבים. הפה השחור אומר אני אוכל אותך ועולה בחזרה, כל כך לאט בקורים הלבנים, מעל גבעות שחורות ואחוזות של השלדים, מעל עולם עצור ושומם של עצמות בקורים הלבנים אל הירח.

פְּלֻצוּשָׁה אֶקְרָטָה

יונדב פרידמן

שֶׁבֶל בְּרַבּוּרֵי שֶׁל סֶכֶר לְבֹן שׁוֹקֵעַ בְּמַהֲרֹת מְכַמִּירָה לְחוֹף פְּנִימִיּוֹתוֹ
הַקּוֹדֶרֶת שֶׁל תָּה בְּלִטִּי, חֲשׂוֹף כְּעִיר לְאַחַר הַפְּגָזָה. כְּפוּפָה
לְהִשְׁקָפָה מִתְכַּתִּית, צְרוּבַת יְקִיצָה, יָדָה בּוֹחֶשֶׁת אֶפְלָה קוֹדֶחַת,
מְמַרִּיצָה, בְּאִדִּישׁוּתָהּ הַמוֹצָקָה שֶׁל כּוֹס זְכוּכִית לְכִידָה. אֹר עֲרָנִי
מַצִּית אֶת רֹאשָׁהּ שֶׁל כְּפִית גְּבֻנָּת, שְׁטוּפָה, מְבַעֵיר אוֹתָהּ בְּרֹגֶזָה
אֶלְקָטְרוֹמַגְנֵטִית שֶׁל נְבִיא חֲמָה. קוֹצֵת שְׁמֶשׁ מְנַמְנֶמֶת בְּמִשְׁעוּלֵי
צִלּוּלִיט שֶׁעַל שׁוֹקֶה הֶרְפוּיָה, עוֹגֶנֶת בְּשִׁלְשָׁה פְּסִים חֹרִים שֶׁל שָׁמֶן
כְּפוּי, אֵיִם כְּטַפּוּלֵי הַמָּרָה. בְּנִגּוּד לְרֻצּוֹנָה, יֶרֶכֶיָּהּ הַתְּמִימוֹת הַתְּחִילוֹ
לְשׁוֹחַח עִם זֶקֶנָה מְצוּיָה, מְסַרְתִּית כְּקֶלְקוּל קֶבֶה, לְהִזְמִין אוֹתָהּ
לְבִשְׂרָהּ בְּעֵת שֶׁאֵת מְמַסְמֶרֶת לְשָׁנָה מִיִּשְׁנָתָה, רְעוּלָה. אֵת מְעַסָּה
בְּחֶרוֹן רְפוּאִי, לַח כְּעִינוֹ הַמְּפַרֶּפֶת שֶׁל שְׁפִמָּנוֹן נְשׁוּף חֲכָה, אֵת
בְּגִידָתוֹ שֶׁל עוֹרָהּ בְּנֻצְחִיּוּתָהּ הַעֲמָקָה. רֻצּוֹן נְפִילִי מְחַלֵּקֵם בְּבִאֲרוֹת
דָּמָה, מַצְלִיף אֶת פְּעִימוֹתָיָהּ לְדֶהֱרָה, קוֹצֵף עֲלֶיהָ לְהַעֲקֵר לְחִפְשִׁי
כְּמוֹ שׁוֹ רְקוּבָה, לְהַשְׁתַּרֵּשׁ בְּלִבָּהּ שֶׁל חֲרוּת עֶנֶק מְזִינָה, הֶרְחַק
מִחֲזוּרֶיהָ הַקְּרָתָנִים שֶׁל קְמִילָה קְטַנוּנִית, שְׁפֵלָה כְּסִימָנִי מְחִיחָה.
זָבוּב חֲשָׁדָנִי מְחַקֵּבֵעַ עַל שְׁפֵתָהּ הַמַּהֲבִילָה שֶׁל חֲלִיטָה כְּהָה, כְּנָפָיו
מִתְחַכְכּוֹת בְּתַחוּשְׁתָּהּ הַדְּלִיקָה כִּי גוּפָהּ לֹא מְגִיעַ לְקִיּוֹמָהּ, וְאִין בָּהּ
דֵּי סוֹרְגִים עַל מְנַת לְהִיּוֹת אִסִּירַת תּוֹדָה.

$$\frac{54}{56}$$

$$\frac{55}{56}$$

לא התכוננתי להאם את בריאה,
התכוננתי להאם את בריאה

יונדב פרידמן

חֵם גַּחְמָנִי מְקוֹנֵן בְּשׁוֹבֶה שְׁפַחִיף כִּיּוֹנָה בְּעוֹנַת הַהֶטְלָה, דוֹגֵר עַל
אֶרְגָּמָנוּ בְּסִבְלָנוֹת מְסֻנָּרֶת שֶׁל קְרִינָה. מִחוּף אִינְרָצִיָּה עֲצָבִית,
מִתְמַרְהָ, עֵינֶיהָ בּוֹזְזוֹת כְּקוֹנְקִיסְטָאדוֹר אֶת הַנִּגְלָה, מְפַגִּיעַת
חֲנִיתָהּ שֶׁל שְׁמֶשׁ תְּקִיפָה בְּשָׁנֵי הַמְכָרֶסֶם שֶׁל יֶלְדָה מְבִיחָת, נְאוּתָהּ,
וְעַד לְבֵהֶק מְעוֹחִיָּה שֶׁל קְבֻצָּנִית בְּלוּיָהּ. אִמָּה זְמָנָה אֵת גּוּפָהּ
לְאֲרוּחַת צִהָרִים חֲרִיגָה, יְדִידוּתִית כְּטַבִּילַת יָדִים בְּלִבָּהּ פְּעִילָה,
עַל מְנַת לְבִשׁוֹר לָהּ שֶׁהִיא עוֹד תִּבְקַע מִמָּה בְּעוֹד עֲשָׂרִים שָׁנָה כְּפִי
שְׁפִטְרִיָּה מְנַצָּה מִרֹאשָׁהּ שֶׁל נִמְלַת קְצִיר נְגוּעָה. מַצְבִּיעָה עַל אִפְּהָ
כְּעַל זִירַת רֵצַח פְּחוּסָה, הִיא נִקְבָּה בְּסִנְטִימֶטְרִים אֲלֵיהֶם יִנְסֵק
לְעַת קְמִילָה, צִינָה בְּפֶרוּט נְהֻנָּתָנִי כִּיצַד תְּקַלְפִי עַל-יְדֵי טְפְרִיָּה
הָאֲדִישִׁים שֶׁל זֶקֶנָה. מְפַלֵּת שְׂדִים, הַתְּפָרֻצוֹת שְׁתַּנִּית מְהַשְׁפָּכָה,
חֲרָבוֹ הַשְׁעָר וְעֲלִיתָהּ הַבְּרִבְרִית שֶׁל הַקְרָחָה: מוֹלִידָתָהּ תִּאָרָה בְּשִׁטָּף
סִימְפִּטוֹמְטוֹלוגִי כִּיצַד הוֹרְמוֹנִים יִפְשִׁילוּ מִמָּה אֵת עֲלוּמִיָּהּ, יַחְבֹּשׁוּ
אוֹתָהּ בְּצֵלֶם קְשִׁישָׁה. מְחַלֵּלָת בְּקֻצָּרָה, אֵת אוֹחֶזֶת בְּרֹאשָׁהּ שֶׁל אִמָּהּ
הַיְחִידָה, חוֹבֶטֶת אוֹתוֹ עַל רֶסֶס חֲמָה בְּכֻנְפֶיהָ שֶׁל שְׁפִירִית בְּגִירָה,
עַל תּוֹפְסֶת אוֹר בְּבִטְנָהּ הַמְרַצֶּדֶת שֶׁל בְּרִכַּת שְׁחִיָּה. דְּנִדוֹן צֵלָה שֶׁל
צִרְעָה מְרַחֶקֶת, עֲנָוָה, מְרַחֵף בְּלֹאוֹת אֶפְלָה עַל לֶסֶת מְדֻרְכָּה פְּנוּיָה,
נוֹעֵץ בְּפַעֲיָמָתָהּ מִשְׁאֵלָה אֶלְרֻגְנִית, תְּפוּחָהּ, לֹא לְהִיּוֹת בְּרִיָּאָה אֶלָּא
לְהִיּוֹת בְּרִיָּאָה.

הקר הרביעי

מיכאל בן זאב

הקר הרביעי אפר עינים קם בלב זאב
בלב זאב אפר עינים קם הקר הרביעי
הקר הרביעי אפר עינים
בלב זאב אפר עינים
קם

הענק הבא בשחור הבקר יתפרש ראשון
יתפרש ראשון בשחור הבקר הענק הבא
יתפרש בשחור הבקר
הענק בשחור הבקר
בא ונעלם

אנשים עזים בים יציתו חמשה רגלים
חמשה רגלים יציתו אנשים עזים בים
יקיצו חמשה רגלים
יציתו אנשים עזים בים
והים נם

אל אוכל אדם מצמיח צל של משלש
צל של משלש מצמיח אל אוכל אדם
מצמיח אל אוכל
מצמיח משלש של צל
אדם

*

הענק הנם יקיע בשחור הרביעי אוכל צמחים אפר רגלים מפרש
בצל העז ויצית את המשלש

*

מלך מחיד חלש יביא עינים בזאב הים בבקר פוקר פרשים
נעלמים ואנשים בלי ראש עם

*

לבבות אחשוורוש! אוכלי אדם בצל העז ואלהי המשלש הוא מלך
מחיד חלש הוא השלוש המש הקם הכר בו בוא הכר בו הוא הקר
הכר! הוא קרח קרב קרס קרש קרע קרי וחמת הקרי הוא הקר!
בשחור הרביעי אפר עינים הוא יכה

57
56

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

